

STINE NØRGAARD LYKKEBO

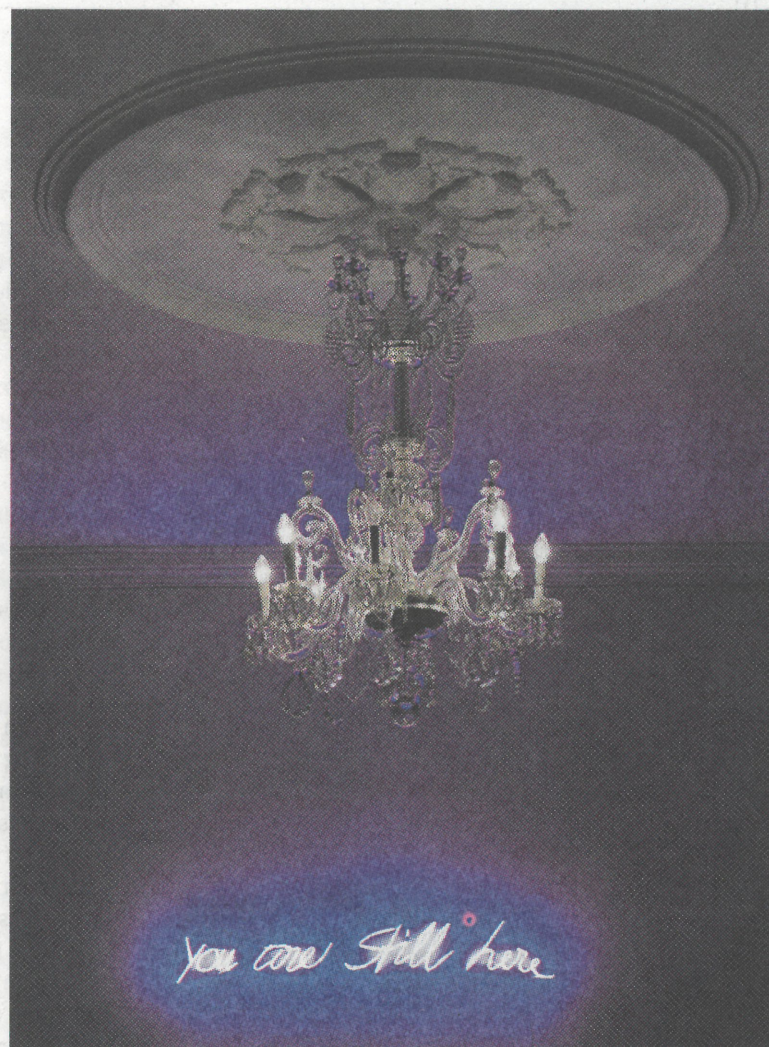
Rønnebæksholm:
YOU ARE RIGHT HERE RIGHT NOW,
 til og med 17. januar 2021.

Kunstnerkuraterede udstillinger er sjældent udstyret med store pædagogiske armbevægelser. Det efterlader et dejligt spillerum til kritikerens formidling og vurdering, men også for publikum kan det være en mulighed for at se, selv.

Det er præcis sådan, det foregår på Kunsthal Rønnebæksholm, hvor billedkunstner Mikkel Carl (f. 1976) står bag den aktuelle *YOU ARE RIGHT HERE RIGHT NOW*, der er nøjagtig lige så kærlig og småaggressiv, som titlen ser ud på tryk. Her har der ikke sneget sig en eneste formidlingsplanche eller værkbeskrivelse ind. Værkerne er der bare, lige her, lige nu, som var de fast interiør.

I virkeligheden gør Mikkel Carl præcis det, han plejer. Uden mange ord, men med et kryptisk koncept i baghovedet, har han udvalgt en række udsøgte værker, der spænder bredt, hvad angår formsprog, og som omfavner både den gamle og den nye generation af kunstnere; fra billedhugger Gun Gordillo (f. 1945) eller amerikanske Dennis Oppenheim (f. 1938) til forfatter og billedkunstner Amalie Smith (f. 1985) og tredjeårsstuderende på Det Fynske Kunstakademi Jonas Hollerup Helle.

I udstillingen på Rønnebæksholm møder værkerne hinanden på en ganske overbevisende måde og udsletter fint tiden imellem dem. Men tag ikke fejl. Værkerne er bragt ud af deres oprindelige kontekst og »historie«, og ved Mikkel Carls hånd og hoved er de sat ind i en anden sammenhæng, hvor de får nye betydninger og sider. Selv bidrager han med syv skulpturelle værker, men samlet set kan man godt sige, at udstillingen er hans egentlige værk her. Et slags kunsthack.



De strømførte skinner med spots er pillet ned. Nu lyser sitrende neonværker op i efterårsmørket. Her Anita Jørgensens *You are still here*. Pressefoto: Mikkel Carl

NÆRVÆR ■ Med kalkuleret hengivenhed og kærlig obstruktion har billedkunsiner Mikkel Carl skabt en udstilling om kunsten og alle os, der kigger på den.

Et kunsthack

Du er lige her, lige nu, men så alligevel ikke. I bogbutikken går et ur af Jens Haaning efter klokken i Kabul, og i cafeen afspiller Søren Aagaards gode videoværk *Takeout - dinner with Jesper, Scott & Krishnendu* (2019) en hyggelig spisesituation med Aagaard selv (som for øvrigt også er uddannet kok) og tre andre madglade mænd. Aagaard befinder sig i New York og henter



Mikkel Carl, kuratoren for det hele, har skabt store, men smukke skulpturer, der bombastisk kiler sig ind mellem værkerne. *Ark*, 2020. Pressefoto: Mikkel Carl



Julian Schnabel giver malerisk modstand med sit skolekort-maleri *Verden er flad*, 2013. Pressefoto: Mikkel Carl



Kunsten er her, der og alle vegne i kunsthallens mange kamre, sågar personalet er klædt på med kunst, i T-shirts af Jeppe Hein.

sen. Sidstnævntes værk snirkler sig i magenta-skrift hen ad væggen med endnu en lakonisk besked til beskueren: »You are still here,« står der. Det er som at blive bedt om at simulere åndsnærvær. »Vær til stede!« siger ordene. »Mærk kunsten!«

I en af de andre kaminstuer oplyser Olafur Eliassons monofrekvente sollampe *Eye See You* (2006) Sophie Duponts *Lungebord* i kobber med stregmarkeringer fra hendes performance *Marking Breath*. Fra solopgang til solnedgang har hun sat én streg for hvert åndedrag i det, der må være det ultimative performede bud på fuldbyrdet tilstedeværelse. I en tredje stue finder man et noget mere alarmberedt nærvær, de danske videopionerer Hanne Nielsen og Birgit Johnsens videoværk *Busy Circle* (2016), som snurrer omkring med blå sirenelys.

Men overraskende nok er det den unge, ukendte Jonas Hollerups videoværk *800 Miles* (2020), som løber med alt nærværet og giver alt det smukke, poetiske, healende og anrørende, vi lige har været vidne til, kamp til stregen. En computeranimeret sag i spillefilmslængde følger udramatisk en ridende cowboy igennem et gammelt amerikansk prærielandskab. Hestehovene dunker mod jorden i en vedvarende meditativ rytme, mens natur, prærievogne og stjernefyldt nattehimmel driver forbi. Det er som at se tog-tv. Bedre end søvn.

Men udstillingen er langtfra tænkt som en kontemplativ handling. Mikkel Carls udvalg er stærkt og sensitivt og viser kunsten, når den er bedst: perspektiverende, poetisk, kritisk og meditativ. Men det hele er med vilje obstrueret af hans egen overartikulerede

serv bidrager han med syv skulpturelle værker, men samlet set kan man godt sige, at udstillingen er hans egentlige værk her. Et slags kunsthack.

KUNSTHAL RØNNEBÆKSHOLM, der har til huse i en gammel gotisk herregård syd for Næstved, bærer på kærlighedshistorien om tidligere godsejer Marie Toft og N.F.S. Grundtvig, som levede sammen her i midten af 1800-tallet og efterlod sig et strejf af kulturel dannelse i den gamle arbejderby. Mikkel Carl forholder sig altid specifikt og sensitivt til det sted, han udstiller sine værker. På Rønnebæksholm har han dog ikke taget fat i den oplagte historie, men i det naturlige lys, som falder ind ad vinduerne i de syv stuer en suite. De strømførte skinner med spots i loftet er fjernet, og i stedet er hele lyssætningen lagt i hænderne på en række lysgivende værker, men mest af alt på de solstråler, der måske, måske ikke, trænger ind.

Som markører på et turistkort er udstillingens værker placeret fra hovedindgangen til foyeren, fra butikken til cafeen og så videre. Udstillingens titel er samlet fra Jeppe Heins spejl-neonværk, der reflekterende byder velkommen i kunsthallens foyer.

per, Scott & Krishnendu (2019) en hyggelig spisesituation med Aagaard selv (som for øvrigt også er uddannet kok) og tre andre madglade mænd. Aagaard befinder sig i New York og henter den ene levering takeaway efter den anden ved hoveddøren. Ved det høje bord i køkkenet taler mændene passioneret og intellektuelt om maden, og om hvordan byens forskellige madkulturer er en slags spejle på kulturernes sociale status. Stemningen er så god og samtalen så flydende og interessant, at man som gæst i cafeen med udsigt over det efterårsdisede Sydsjælland bliver misundelig og er på nippet til at bytte sit eget medbragte selskab ud.

Og det er virkelig godt tænkt af Mikkel Carl. Flere af værkerne er placeret sådan, at de fungerer som små drillende spejle, der vækker beskuerens opmærksomhed på ukendte steder. Kunsten er her, der og alle vegne i kunsthallens mange kamre, sågar personalet er klædt på med kunst, i T-shirts af Jeppe Hein.

Forbindelsen mellem værkerne leverer Mikkel Carl. Ikke med en subtilt udspændt rød tråd, men med store skulpturer, der bombastisk markerer sig mellem de andre kunstneres værker. Foran indgangspartiet ligger et forkullet, ituslået pæretræ fra

Julian Schnabel giver malerisk modstand med sit skolekort-maleri *Verden er flad*, 2013. Pressefoto: Mikkel Carl

kunstneren/kuratorens egen have, som man må træde henover for at komme ind ad hoveddøren. I et af udstillingens rum barrikaderer store betonagtige klodser passagen, så man må suge maven ind. I et andet skærer en smuk oval skulptur sig diagonalt igennem rummet og markerer verdenen til forskel mellem to værker: Julian Schnabels *Verden er flad* (2013), et bemalet, nedrullet verdenskort, og Amalie Smiths neonskulptur *3D* (2016), tre neonrør i computerskærmens tre grundtoner: rød, grøn og blå.

UDSTILLINGENS TEMATIK ER tyst og kryptisk nævnt i udstillingspamfletten. Det hele handler om »nærvær og fravær i tid og i rum«, særligt om nærværet og fraværet af lys i udstillingen, der med efterårets gang kun bliver større og større. Fire neonværker lyser op, alle bøjet af kvindelige kunstnere: Amalie Smith, Gun Gordillo, Nat Bloch Gregersen og Anita Jørgen-

plativ handling. Mikkel Carls udvalg er stærkt og sensitivt og viser kunsten, når den er bedst: perspektiverende, poetisk, kritisk og meditativ. Men det hele er med vilje obstrueret af hans egen overartikulerede kuratering, som trykker direkte på samtidskunstens ømme punkter. For lige så dygtig samtidskunsten er til at indfange os, fascinere os og tilvejebringe nye, udfordrende billeder af verden, lige så udfordret og forhindret er den af samtidsens hurtigt fordøjende visuelle kultur og oplevelsesøkonomi, der presser på, for at også kunsten er pengene værd; at også kunsten omsætter vores tid og nærvær til noget brugbart og håndgribeligt. Mikkel Carl minder os både kærligt og kritisk om kunstens komplekse ståsted. På den ene side skal kunsten være fri, på den anden side skal den indgå i samfundets øvrige kredsløb, som let kommer til at stille særlige krav. Underhold mig! Vær nærværende!

Stine Nørgaard Lykkebo (f. 1987) er cand.mag. i Moderne kultur og kulturformidling og skriver fremover om kunst i Weekendavisen.

DET KGL. TEATER

Digital premiere på Nikolaj Hübbes nye ballet

SYLFIDEN

Se forestillingen gratis fra
onsdag d. 25/11 kl. 20 på kglteater.dk/xtra
Forestillingen er tilgængelig året ud

